

Resultater at fremvise af denne Institution. Jeg talte om dem i Fjor og skal ikke gentage det her, men vil dog gøre opmærksom paa, at Folkenes Forbund er indsat i de Fredstraktater, hvorpaa Europas nuværende Stilling i det hele taget beror, som en fast Institution baade paa det politiske og det sociale Omraade, og der er ikke en eneste Rigsdag, der kan lovgive uden stadig at maatte tage Hensyn til det baade paa det politiske og paa det sociale Omraade. Der er et andet Punkt, hvor Folkenes Forbund har en ganske paatagelig Opgave, nemlig i Spørgsmaalet om de religiøse og nationale Minoriteter Verden over. De ved allesammen, i hvor høj Grad disse nationale og religiøse Minoriteter har forstyrret Verdensfreden gennem Aarhundreder. Nu er det blevet ordnet paa en saadan Maade, at man kan formode, at den Side ved det, som sætter Verden i Uro, bliver reguleret, og det sker gennem Folkenes Forbund paa en Maade, man ikke nogen Sinde før i Verdenshistorien har set, idet nemlig Lande som de baltiske Stater, Balkanstaterne, Polen og Czekoslovakiet har anerkendt Folkenes Forbund og har sat deres Suverænetet til Side for dette Folkenes Forbund. Det er nemlig noget, som er særdeles betydningsfuldt, og som er et Moment i Udviklingen, der er ganske nyt, og som, hvis det føres videre, vil medføre et helt nyt Samfund. Vanskeligheden ligger naturligvis i dette, at de enkelte Landes Suverænetet vil enhver fastholde. De ved, at hvad der besluttes i Folkenes Forbund, skal ratificeres af hver enkelt Stat. Ved Mødet nu i September havde Direktøren for det internationale Arbejdsbureau Albert Thomas som Gæster de delegerede fra nogle af de nordiske Stater, og der holdt han en Tale, hvori han omtalte, at der jo var adskillige Stater, der undlod denne Ratifikation — han nævnte for øvrigt Danmark med Hæder som en af de Stater, der havde ratificeret det meste af det, der var vedtaget i Washington og Genua, men der var eet Land, han særlig var slem imod. Bagefter sagde han, at det var underligt, at ikke en eneste af de tilstedeværende havde raabt til ham: Frankrig har ikke ratificeret noget som helst af det, der var vedtaget — De ved, at Albert Thomas er Franskmand.

Tyngselen i Folkenes Forbund er jo netop de enkelte Landes Suverænetet, men det bliver nødvendigt, at de enkelte Stater af og til paa visse Omraader lægger deres Suverænetetsfølelse til Side. Den store Bro-

derskabsfølelse, som man drømmer om, er i Virkeligheden den eneste Luft, hvori et Folkenes Forbund kan fungere. Dette Folkenes Forbund, som er en Drøm, som alle de lidende i Aartusinder har drømt om, det er nu blevet sat ind i Tilværelsen og har allerede faaet Fæste, saa det er ikke sandsynligt, det vil forsvinde igen. Det er kommet i en Tid, der er mere opfyldt af Pest og Uhygge, end vi har kendt gennem lange Tider. For saaledes er Forholdet; der kom ikke den rene Luft, som mange ventede straks efter Fredslutningen, men der kom den ureneste mulige. Folkenes Forbund forudsætter, at Retsafgørelser træder i Stedet for Magtafgørelser, men saa længe Magten gaar frem for Retten ogsaa i de enkelte Lande, saa længe Magtfølelsen selv i de i politisk Henseende mest udviklede Lande — og dertil regner jeg de nordiske Stater — kan gribe baade store Folkedele, Partier og de enkelte, kan vi ikke vente, at Folkenes Forbund, som jo afspejler de enkelte Folk, skulde kunne staa Maal med de Idealer, som man gerne vil opstille, naar man ikke har andet med denne Bevægelse at gøre end at stille sig kritisk overfor den. Det eneste, der er at gøre her, er at hjælpe paa positiv Maade til, at vi faar et bedre Folk og dermed ogsaa bedre Regeringer end dem, vi har rundt omkring i Landene.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel omtalte forleden Dag, at Grønlands-Delegationen havde haft saa stor Betydning, og det tror jeg gerne, og at den har kunnet fremsætte en enstemmigt vedtaget Indstilling, men samtidig angreb han et Medlem af den Delegation, som er sendt til Genève. Jeg forstod slet ikke Meningen med det. Jeg kan blot sige, at den danske Delegation dernede arbejder sammen. Der siges ikke noget dernede, som vi ikke har talt om og drøftet i Forvejen. Vi staar og har staaet fuldkommen enige dernede og har staaet Last og Brast med hinanden, og det maa man vide herhjemme, at naar man med Hensyn til det, som er gjort hidtil, angriber den ene, saa angriber man os alle, og saa er der ikke andet at gøre, end at de enkelte Partier, som jo er repræsenteret, maa sende andre Mænd, som dernede kan fremsætte deres Angreb. Nej, hvis vi herhjemme i Rigsdagen arbejdede saa loyalt sammen som denne Delegation, der afspejler den danske Rigsdag, vilde det se bedre ud her. Det synes i Virkeligheden, at naar Danskerne kommer udenfor Tremilegrænsen, kan de egentlig